

сили за царь, а Марія съ сина ѝ испхдили. Той се оказалъ впроче-
 чемъ недостоенъ, и боляритѣ рѣшили да го свалятъ отъ пре-
 столь-тъ, и на негово мѣсто да превхзгласятъ за царь Георгія
 Тертерія. Иванъ Асѣнь III, безъ сомнѣніе Гржкъ, усѣтилъ това
 и въ една нощъ, ограбва всичкитѣ пари и разни драгоцѣнно-
 сти, що сж намирали въ сжкровището царско, и ги испраща въ
 Месемврія (вѣроятно съ Гржци); а на утрѣ той казва, ушь че
 ще отиди на ловъ, и побѣгва въ Месемврія и отъ тамъ за въ
 Цариградъ: лукавъ, безсовѣстенъ и безсрамливъ Гржкъ! Той се
 помжчилъ обаче, преди да се рѣши да побѣгни, да замотае Тер-
 терія съ измамж, и за таж цѣль далъ му сестрж си за жена,
 но пакъ съ сжщото условіе: „да испрати пхрватж си сжпругж,
 една Бжлгарка, въ залогъ заедно съ сина си Святослава въ
 Никея, и тогава да дозволи да се вѣнчѣй Тертерія съ сестра
 му: косто и глупавія тоя точно испжлнилъ!“ Такивато примѣ-
 ри има и много други! . . . —

Подобна една погрѣшка сторилъ и царь Иванъ Асѣнь
 II, като зелъ за сжпруга слѣдъ смжртъта на царица Ана, ро-
 бинятж си Ирина, джщеря на Киръ Тодора.—Но най голѣма
 най непростителна и най зловредна за Бжлгарія по послѣдствія-
 та си погрѣшка е сторилъ царь Иванъ Александръ, който въ 1355
 год. се рѣшилъ да се жени за една Еврейка, която была отиш-
 ла при него, по увѣреніето на Ат. Несковича, да му даде прошеніе
 за нейна частна работа; той ѣ аресалъ, заповѣдалъ да ѣ крж-
 стятъ на сжщото име на сжпругата си Тодора, и се вѣнчалъ
 съ неж; а бѣднатж си сжпругж заповѣдалъ да ѣ затворятъ въ
 единъ Монастирь, дѣто тя се покалугерилж и приелж названіе-
 то Теофана. Слѣдъ смжртъта ѣ впрочемеъ тя е была причислена
 въ ликъ-тъ на Святійтъ; и—моцитѣ ѣ сж были пренесени въ
 Видинъ, спорядъ както спомѣнжхми въ 95-та страница. Тя е
 была джщеря на Влашкія Князь Иванка Бесараба. Глупавата же
 постжпка на царь Александра е дѣйствително имала най гибел-
 нитѣ и най жалостнитѣ слѣдствія за нашето тогавашно злочес-
 то отечество! и смѣло може да се кажи: че съ уженванъето